

Nord-Amerika at man ikke kan sælde Nogen „skyldig“ ved Rævnninger, undtagen naar disse ere enstemmigt enige. Men hvad den meget ærede Justitsminister maatte sigtede til, er, at man, hvis man ikke kan faae Enstemmighed tilstede, kan forbeholde sig at stille den Indstævne for en ny Rævnningeret og prøve, om man saaledes kan faae ham dømt. Saaledes er det vel. (Justitsministeren nikker.) Ja, Regler i den Retning kunde jeg ikke have det Allerringeste imod, men det, der gjør, at man forlanger, at Rævnningerne skulle være enstemmigt enige, hvad man jo har staaet paa i saa mange Hundrede Aar og endnu staaar paa, navnlig i det Land, som er Rævnningernes Hjem, er efter min Opfattelse dette, at Rævnningerne jo blive valgte mere eller mindre tilfældigt, og er der da Enstemmighed hos dem, saa er der den Fortrøstning, at saa vilde den Bedkommende ogsaa være blevet dømt, selv om Andre havde deltaget som Rævnninger i den paagjældende Sag, men dersom der derimod ikke er Enstemmighed mellem Rævnningerne, er Sagen ikke klar. Nogle mene Jo, Nogle mene Nei, og hvilket som helst Flertalsystem man vil indføre, enten man vil sige 7 af 12, som er det mindste Flertal, man kan faae, eller 8 eller 9, bliver det altid, hvor Sagen staaar paa Spidsen, den sidste og eneste Stemme, som det kommer an paa. Den høitærede Minister sagde endvidere, at der i Lovforslaget kunde findes mere specielle Regler for, hvorledes Rævnningerne skulde udnævnes. Ja, det kan jo være muligt, at Lovforslaget i saa Henseende trænger til nogen Emendation og en noget fuldstændigere Udførelse, men naar den høitærede Minister sagde, at saa vigtige Personer som Rævnninger gif det ikke an at overlade til Sogneraadene og Magistraterne at udnævne, vil jeg rigtig nok svare, idet jeg antager, at Uenigheden ligger i en principiel politisk Uoverensstemmelse mellem den høitærede Minister og mig, hvilken jeg meget beklager, at netop fordi Rævnningerne skulle dømmes specielt i politiske Sager, netop derfor skal Regjeringen ikke have den mindste Indflydelse paa deres Udnævnelse. Jeg tror, uden at jeg har kunnet optage enhver Ytring af den meget ærede Justitsminister til Besvarelse, med disse Bemærkninger at have sagt, hvad der fra min Side kan være at anføre til Smødegaaelse af hans Foredrag.

S. C. Gold: Jeg vil blot tillade mig at berigtige en lille Unøjagtighed, som jeg før gjorde mig skyldig i, da jeg omtalte den Debat, der her tidligere har fundet Sted angaaende Vægmænds Deltagelse i Paadømmelsen af Sagerne. Jeg har nu set

efter, og jeg vil da sige, hvad jeg ikke før mindedes, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) den Gang sluttede sig til Sagen, anbefalede, at den blev fremmet, og udtalte sin Glæde over Forsøget, der var gjort for at opfylde de paagjældende Bestemmelser i Grundloven. Jeg finder Anledning til at fremkomme med denne Berigtigelse, thi jeg er overbevist om, at saavel de daværende Forslagsstillere som den nuværende ærede Forslagsstiller ville sætte megen Pris paa det ærede Medlems Understøttelse til Sagens Fremme.

Klein: Efter den høitærede Justitsministers Udtalelser i denne Sag kunde jeg egentlig have renonceret paa Ordet, da det havde været min Hensigt at udtale mig væsentlig i samme Retning, som den høitærede Minister gjorde det. Efter at han har talt, kan jeg, jeg kan gjerne sige i Alt, henholde mig til, hvad han har anført. Jeg finder dog Anledning til at føie nogle Ord til, hvad der allerede er sagt i denne Sag. Jeg antager, at man kan slaa een Ting fast, den nemlig, at det fra alle Sider er erkjendt, at den Procesmaade, som er gjældende her i Landet, lider af forskjellige Mangler, at den trænger til Reform. Det er en Anskuelse, som har været almindelig i allerede i en Række af Aar, og det ligger snart en Snes Aar tilbage i Tiden, at der, i fuld Uoverensstemmelse med Folkethingets Ønske, af den daværende Regjering blev nedsat en Kommission til at tage under Overvejelse de Forandringer, som maatte anses for ønskelige saavel i den civile som i den kriminelle Retspleie. Den ærede Forslagsstiller har i Dag henvist til Resultatet af denne Kommissions Virksomhed, den saakaldte Proceskommission, og den ærede Forslagsstiller saa vel som jeg har jo for nogle Aar tilbage arbejdet sammen paa dette Resultat ved Behandlingen af de Lovudkast, som den Gang bleve forelagte af den høitærede nuværende og daværende Justitsminister. Jeg antager, som sagt, at man endnu har samme Anskuelse, som man vedkjendte sig for adskillige Aar tilbage; men saa bliver imidlertid Spørgsmaalet, hvorledes strider man da bedst til at løse den foreliggende Opgave, hvorledes afhjælper man bedst de Mangler, som vor Procesmaade lider under? Jeg kan tænke mig at gaa en af to Veie: enten kan man søge at skabe en hel ny Procesordning saa vel for den civile som for den kriminelle Retspleies Bedkommende — det er den Veie, som Proceskommissionen og Regjeringen er gaaet — eller ogsaa kan man slutte sig nærmere til det Bestaaende og søge at afhjælpe de Brøst, som Erfaringen har